

Forsørger-Spørgsmaalet.

—o—

„Dansk Kvindesamfund“ har drøftet et Udkast, der gaar ud paa Hjælp til enhver Forsørger, og anmoder sine Medlemmer om at udtale sig om denne Sag.

Jeg skal meget gerne efterkomme Opfordringen. Grunden til at dette Indlæg kommer saa sent, er denne, at jeg først for nylig er blevet Medlem af D. K.

Kort og godt: Jeg er absolut Modstander af Forslaget.

1) Fordi det ikke vilde være alle Familieforsørgere, som vilde have Hjælp af Staten til at opdrage deres Børn.

2) Man har i andre Tilfælde aldeles ingen Garanti for, at disse Penge vilde blive benyttet til Fordel for Børnene; saadan et Ekstra-Gratiale kan anvendes til meget andet.

3) Det vilde blive et uhyre vanskeligt Arbejde at faa sat en saadan Børneforsørgelse i Gang, og endelig

4) Det vilde være aldeles umuligt for Statskassen at udrede alle disse Penge.

Og hermed er Forslaget i Grunden faldet; det lader sig simpelthen ikke realisere; det forunder mig kun, at D. K. nogensinde har kunnet tænke sig det.

Den letteste og simpleste Vej til at udjævne dette, som mange mener, højst uretfærdige i, at en Familiefader ikke skal have mere for sit Arbejde end et enlig stillet Menneske, vilde være — hvad forresten er nu — at Ligningskommissionen, der jo bliver bekendt med vedkommende Skatteydere økonomiske Stilling, giver ham de Lempelser i Skat, som der retfærdigt kan tilkomme ham.

Nej, der er ganske andre vigtigere og lettere gennemførlige Opgaver for „Dansk Kvindesamfund“. Jeg skal blot nævne een — foreløbig da — og det er: Henvendelse til Regeringen om snarest at skride til prisreguleringen af Foranstaltninger. Dette trænger vi til; og det kan gennemføres.

Th. J.

Løser obligatorisk Undervisning det huslige Spørgsmaal.

—o—

I den sidste Tid er der bleven Røre i Sagen om det huslige Arbejde og

dettes Udførelse i Hjemmene. Forholdet er jo nemlig efterhaanden bleven det, at kvindeligt Hjælp til Udførelse af de i Hjemmene nødvendige huslige Arbejder ikke er til at opdrive, idet Tjenestepigernes eller Husassistenternes Antal er saa ringe, saa det paa langt nær kan tilfredsstille Efterspørgselen, og de unge Piger i 14—16 Aars Alderen maa jo nu om Stunder — naar de skal være lidt med — kun eet af to, enten gaa i Skole med Præliminær- eller Studentereksamen for Øje, eller ogsaa skal de paa et Kontor eller lignende. Man er i forskellige, selvfølgelig mest Kvindelejlre begyndt at røre paa sig, man har begyndt at indse, at galt er det og værre bliver det; noget maa der gøres. Der nedsættes Kommissioner, der dannes Sammenslutninger; hvis tilsyneladende første Formaal er at raade Bod paa de Nødstilstande, hvori de arme Husmødre, der sidder med Hænderne fulde af huslige Besværligheder, befinder sig. — Selverhvervende og ikke selverhvervende Kvinde forener sig. — ganske vist hver paa sin Side — i Raabet om: Hjælp de betrængte! Samfundet gaar om ikke tilgrunde saa tilbage, og man lægger saa Hovederne i Blød, som man siger, — man spekulerer og grubliserer og kommer saa tilsidst til det Resultat, at den eneste Redning er: obligatorisk Undervisning i Husgerning, først i Barnealderen i Børneskolen, saa i Ungdomsaarene i en Børneskolen fortsættende (Fortsættelsesskole eller Ungdomsskole, og naar saa alt dette er gennemgaaet, ja saa er de unge Kvinder godt garderet, saa kan de møde mulige senere huslige Besværligheder med rank Ryg og oprejst Pande, for hvad: vi har jo gaaet i baade Skolekøkken og Fortsættelsesskole. Selvfølgelig skal derfor ogsaa alt dette være obligatorisk; vi er et demokratisk Folk, ens Ret for Grossererens som for Arbejdsmandens unge Datter, og naar saa disse obligatoriske Undervisningsklasser — i hvilke de unge Pgebørn fra 12—14 og op til 16 Aars Alderen sikkert baade kan og vil lære uhyre meget godt og gavnligt — er gennemgaaet, saa slipper de løs og hopper saa vist oftest, kan man forudsætte, med Lyst og Glæde ud fra Skolen, med den Tanke og Bevidsthed, saa nu er det overstaaet, nu er jeg fri og frank for disse mig fra oven paatvungne huslige Sysler. Og Mødrene til disse unge Piger, dem vil en saadan obligatorisk hus-

lig Undervisning blive en kærkommen Gave. Skolen tager sig jo ogsaa af dette med de besværlige huslige Arbejder: „Naar du gør det i Skolen, min Pige, saa kan du godt være fri herhjemme,“ siger den tilsyneladende ømme og hensynsfulde Moder og dækker ved denne Udtalelse sin Ulyst til selv at sætte sin unge Datter til dette eller hint; og kommer saa den Dag, da den samme Datter skal giftes, efter maaske i nogle Aar at have været selverhvervende i den Forstand, at hun af sin Kontor- eller Telefongage skal klæde sig, men ellers faar alt andet frit hjemme i Form af Kost og Logi, ja da kan jo et Maanedskursus fuldstændiggøre den i Skoleaarene paabegyndte huslige Uddannelse, saa Ægtemanden kan være fuldt og fast overbevist om, at hans vordende Kone har alle sine Patenter i Orden for at blive en økonomisk, dygtig og interesseret Husmoder.

Andragender og Betænkninger flyder ogsaa i brede Strømme til Regering og Rigsdag: „Ræk dog en hjælpende Haand og alt skal i Løbet af kort Tid blive anderledes!“ Man henviser til andre Lande, til Sverige f. Eks., hvor man i snart hver Kommune har oprettet, hvad man paa svensk kaldes „Yrkesskoler“; Skoler hvortil den kvindelige Ungdom baade kan og skal søge og faa Undervisning i alt, fra Madlavning til Rengøring, fra Vadske til Barnepleje, og selvfølgelig kan man ikke tvivle om, at dette er baade godt og gavnligt, men overbevise En om, at Nødstilstanden overfor det huslige Arbejde herved bliver afhjulpen, kan disse Forhold ikke.

Mon det dog ikke snart var paa Tide, at vi vaagnede op, gned vore Øjne og fik dem spærret saa vidt op, saa vi kunde faa Syn for, hvor al denne Tvungenhed og Lovgiveness for baade dette og hint fører hen; er det da kommen saa vidt her i vort Land, at der ikke findes en eneste Husmoder og Moder mere, der kan eller vil tage sig af sine Pigeboørn, eksisterer der ikke flere af disse dygtige, myndige Borgerfruer og Landmandskoner, der før i Tiden kunde gøre Fyldest i Køkken og Kælder, ved Væv og Rok, der forstod sig paa Havens Urter og Fæet i Stalden, der ganske vist ikke havde Stemmeret, men til hvis Tale og Raad baade Borger og Bonde og Adelsmand med lyttede. Ja smaat kan det maaske være med Dygtigheden nu om Stunder, men saa smaat er det ikke, at der ikke Lan-